

Associació d'Estudiants Progressistes

AEP

**Què s'amaga darerra
la LOU?**

Publicat el dimecres 4 de juliol de 2007

El procés de reforma de la llei d'Universitats es troba en el seu punt àlgid. El Partit Popular sembla tenir pressa per aprovar-la, per tal que no existeixi un estat d'opinió contrari i que els mitjans de comunicació puguin amplificar el mínim possible les nombroses crítiques que la llei ha rebut, per part de diversos sectors de la societat. I és que mesures populistes com la desaparició de les actuals proves de Selectivitat o l'elecció dels rectors per sufragi universal ponderat, no han aconseguit enganyar ni els estudiants ni els professors: les proves per accedir a la universitat no sols no desapareixen sinó que es multipliquen, i el sistema d'elecció proposat és profundament antidemocràtic ja que el vot d'un estudiant comptarà molt menys que el d'un professor, a part de que el que realment es busca amb aquesta mesura és reforçar la figura dels rectors, desvinculant-los del control dels claustres.

Tot i això, aquests canvis no són més que la punta de l'iceberg d'un procés de reforma molt més profund. És tracta en efecte d'una llei molt reglamentista, que deixa molt poc marge a l'actuació de cada comunitat i sobre tot de cada universitat. L'agressió a l'autonomia universitària és flagrant, tant amb l'exclusió dels membres acadèmics dels Consells Socials, que té atribuïdes competències importantíssimes, com l'aprovació dels pressupostos o la supressió i creació d'ensenyaments, temes sobre els quals és inaudit que les universitats no puguin incidir de forma efectiva com amb la introducció de proves d'habilitació externes per al professorat.

En efecte els centres perden la capacitat de poder escollir directament el seu cos docent. Però en quant al professorat, potser la cosa més greu és l'ampliació fins al 49% de la percentual de personal docent no funcionari permesa; i pel que respecta el Personal d'Administració i Serveis (PAS), tampoc es resolen els seus problemes d'inestabilitat laboral.

De la mateixa manera, la llei no proposa cap solució al problema del finançament de les universitats públiques: no hi ha cap compromís clar d'augmentar la despesa pública en ensenyament superior ni d'establir un sistema de beques més just i quantiós (seguirem estant a la cua de la Unió Europea en aquest tema). Del que es parla és d'un doble sistema de finançament en que les universitats que assolixin més i millors objectius obtindran més finançament, mitjançant el que s'anomenen contractes programa.

En resum, totes aquestes reformes van adreçades a l'establiment d'un sistema universitari de caire profundament el·litista i antidemocràtic, basat en la competència i la rentabilitat. En efecte, es busca l'establiment d'unes universitats d'èlit, de prestigi internacional, que podran assolir més i millors objectius, per tal de rebre més finançament públic. Probablement, també podran optar als millors professors d'entre els qui hagin obtingut l'habilitació estatal. Tenint en compte, que cadascun dels centres tindrà proves específiques i arbitràries d'accés, està clar que ens trobem davant d'un procés en cadena que provocarà una forta el·lització d'algunes universitats de l'estat espanyol. Provocant que només puguin gaudir d'un ensenyament de qualitat i no desprestigiats, uns pocs privilegiats. (O els que es trobin en una bona situació econòmica, ja que podran recorre a les universitats privades).